
Srdci neporučíš

Byla to jedna z těch letních nocí, kdy se ve Švédsku nesetmí docela. Křovím se plížil muž. V pravé ruce měl plný kanystr, postupovalo se mu ztěžka. Do obličeje ho šlehaly větvičky, trní se mu zabodávalo do nohou i přes kalhoty. Přesto však nepocítil úlevu, i když konečně upocený a udýchaný dosáhl svého cíle a došel na stavbu.

Zastavil se a ztěžka oddychoval. Dávalo mu zabrat svědomí. Ještě se může vrátit, ještě si to může rozmyslet. Už už se mu chtělo zakázku odmítnout, ale když pomyslel na ty peníze, které obdržel předem... Peníze, které naléhavě potřeboval – pro sebe a pro Ulriku, s níž chtěl začít docela nový život.

Muž pevně stiskl rty a zavřel oči. Ano, tenhle nový život si opravdu zaslouží. Někde jinde, kde už nebude muset tak tvrdě pracovat, po svém boku se ženou, která trochu luxusu předpokládá.

Oprávněně, přišlo mu. Dosud nemohl uvěřit, že ho žena jako ona vůbec uznala za hodna pohledu. A nejen to, ona s ním dokonce chtěla být.

„Pro Ulriku! Pro Ulriku! Pro Ulriku!“ Jako mantru si ta slova pro sebe šeptal a vydal se přes volné prostranství směrem k velkému domu, kam se už brzy měli nastěhovat noví majitelé. Ještě nebyl hotový, ale stroje a materiál na poslední stavební úpravy už byly připravené a v pološeru jako by se na něj vyčítavě dívaly. Přidal do kroku. Ano, riskuje teď hodně. Ale kdo by se tu teď v noci ještě mohl potloukat kromě něho?

Sotva tu myšlenku domyslel, zaslechl slabé zapraskání. Bylo to někde za ním? Před ním?

Zarazil se, vnímal rytmus vlastního srdce, a namáhavě naslouchal.

Nebylo už slyšet ani hlásku. Srdce mu pomalu přestalo tak divoce bušit, ale napětí zůstalo.

Zpátky už nemůže. Otevřel kanystr a zadržel dech.

* * *

Tak blízko nebi!

Hellen se chtělo výskat štěstím. Jak je to dlouho, co naposledy takhle bezstarostně, volná jako pták, letěla nad krajem? Bezprostředně cítila každý výstupný proud i každou turbulenci, měla pocit, že v té malé mašině doslova splynula s přírodou okolo sebe.

Létání ve své dokonalosti. Nad ní nebe, pod ní zelené lesy, malé osady, jednotlivé usedlosti a tu a tam modře se třpytící jezera. A teď navíc i moře. Šérové ostrovy, ztrácející se v nekonečnu Baltu. Zelené skvrny zářící na modrém pozadí jako smaragdy.

Hellen byla přítelkyni vděčná hned ze dvou důvodů. Jednak proto, že jí Lara malý hydroplán hned svěřila, a taky proto, že teď vedle ní jen mlčky seděla a nechala ji, aby si nerušeně užívala radost z letu nad všemi těmi ostrovy a ostrůvky. Bylo jí ovšem taky jasné, že přítelkyni moc do povídání není. Tvářila se tak smutně. Hellen ji vzala za ruku.

Lara se usmála. „Už je zase dobře,“ řekla tiše, ale hlasem jí proznívaly nevyplakané slzy.

Trvala na tom, že Hellen v Nyköpingu vyzvedne. Hellen tam byla navštívit rodiče, které v posledních letech vídala jen zřídka. Výcvik pro profesionální piloty naplňoval většinu jejího času – a pak tu byl samozřejmě ještě Torsten.

Bezděčně se musela usmát, když si na svého přítele vzpomněla. Už dva roky bydlí spolu ve Stockholmu, ale jejich byt bude za její nepřítomnosti většinou zet prázdnotou. Torsten tou dobou neustále létá na trase Stockholm – Toronto, pokaždé s dvoudenním pobytem v Kanadě. Vede přesně ten život, o jakém Hellen sní. Teď, když dokončila letecké vzdělání, bude se do takového života konečně moct vrhnout taky.

Právě teď, když zase letěla jedním z Lařiných malých letounů, uvažovala, jestli své přítelkyni nezávidí vlastně víc než svému partnerovi. Člověk chce vždycky to, co zrovna nemá, pomyslela si pobaveně, udělala ve vzduchu velký oblouk a pak zahájila klesání nad Norrtälje.

Lařin dům stojí osamělý hned na břehu fjordu Norrtäljeviken. Hydroplány její malé firmy tu přistávají ve fjordu přímo před červeným domem, kde Lara bydlí a kde sídlí i její podnik. Přístavní molo je jen pár metrů od budovy.

„Jsem ti tak vděčná, Hellen,“ vzdychla Lara před přistáním. „Jsi moje záchrana v poslední vteřině. Kdybys mi tohle léto nemohla zaskakovat jako pilotka, mohla bych tu svou leteckou linku pověsit na hřebík.“

Hellen se zasmála. „Tys vždycky ráda přeháněla. Já bych řekla, že po světě určitě chodí celá řada pilotů, kteří by pro tebe moc rádi létali.“

„Ano, ale ne tak nahonem. Navíc neznám nikoho, komu bych stroje beze všeho svěřila, jako tobě. Bylas moje nejlepší žákyně.“

Hellen měla radost z komplimentu, a vzápětí své dovednosti prokázala vzorovým přistáním na vodě. Krátce to trhlo, a pak už voda vystříkla pod plováky. Nechala letadlo pomalu klouzat až k molu, hned vedle druhého stroje, který patřil Lařině podniku.

Vystoupila za Larou z letadla a balancovala po plovácích. S těžkou taškou v ruce to vůbec nebylo snadné. Takové malé dobrodružství, pomyslela si a vystoupila na molo.

Lara se na ni usmála. „Buď vítána. Mám radost, že tu jsi.“

„Díky.“ Hellen se zastavila uprostřed mola, rozhlédla se kolem sebe a zhluboka se nadechla.

Ten dům na břehu, ta průzračná voda fjordu, v níž se odráží modro nebe, upravená zahrada s rozeklanými starými ovocnými stromy. Hellen cítila, jak se v ní rozpíná hluboká spokojenost. Tehdy, krátce po škole, tu několik měsíců bydlela. A teď jí trochu bylo, jako by se vrátila domů.

„Uvařím nám nejdřív kávu, a pak ti uděláme palubní deník,“ řekla Lara.

„Kávu si dám nadšeně.“ Přikývla a pohledem ještě jednou přejela po třpytivé hladině. Vzdychla. „Létat s těmihle stroji je takové potěšení. Budu to tu mít jako dovolenou.“

Vtom ji zaujal malý motorový člun, který se sem rychle blížil.

Zrak jí padl na muže, jenž člun řídil. Jejich pohledy se setkaly. Na okamžik měla pocit, že se svět zastavil. Zaujatě toho muže pozorovala. Neznala ho, a přesto měla pocit jakési důvěrnosti, kterou si nedokázala vysvětlit.

Nemohla od něj odtrhnout oči. Ani on se nepřestával dívat jejím směrem. Loď se otočila jinam, ale on se po ní pořád díval. Čas a prostor jako by na jednou neměly význam. Byl tu jen on... a ona...

„Hellen!“

Lařin hlas k ní pronikl zpomaleně a ztlumeně. Prošel uchem, do vědomí jí však nepronikl.

Lara, už na cestě k domu, se otočila a vrátila se pro ni. „Stalo se něco?“

Hellen se přinutit obrátit pohled zpět na pevninu a pomalu se vzpamatovala. „Všechno v pořádku. Už jdu.“

Propána, co to bylo? Něco takového ještě nezažila.

Zmateně hledala nějaké vysvětlení. Bylo to snad všemi těmi novými dojmy, tím pocitem štěstí, který před chvílí pocítila? Nebo to bylo stresem z náročného výcviku posledních týdnů? Od toho si přece tak báječně odpočinula u rodičů... Zjevně ne dost. Jak by ji jinak mohl pohled na cizího mužského takhle vyvést z míry?

Ještě jednou se zadívala za tím členem. Už se sice o kus vzdálil, ale ještě ne dost. Zřetelně viděla, že i ten muž právě otočil hlavu a díval se jejím směrem. Viděla dokonce i úsměv na jeho tváři. Taky se usmála.

* * *

„Co to bylo?“ říkal si Erik pro sebe a současně nedokázal odolat pokušení ještě jednou se ohlédnout. Samotného ho překvapilo, s jakou radostí zaregistroval, že se na něj ta žena dívá.

To snad není možné! Nechápatě zavrtěl hlavou. Že ho pohled na cizí ženu takhle vyvede z míry, to samozřejmě možné je. Jenže to tak být nesmí. Vždyť se zítra žení!

Pak ho něco napadlo, a musel se tomu smát. Že by takhle těsně před svatbou prostě jen dostal strach? Má snad podvědomé obavy, že o něco přichází?

Ne. Něco takového mu vůbec není podobné. Navíc je s Linn šťastný. Vždycky mu s ní bylo dobře, hodně toho spolu zažili. Podporovali jeden druhého v těžkých časech, a tím se ještě více sblížili. Svatbou jen korunují a logicky završí dlouhý proces. Erik se cítí šťastný, a tohle štěstí pohled na nějakou ženu, kterou ani nezná, zcela jistě nerozbije.

Snažil se teď soustředit na jiné věci. Dnešní předsvatební večírek, zítra svatba. Ta cizí žena mu přesto nešla z hlavy. Znovu a znovu mu vytanul na mysl její obličej, orámovaný tmavými vlasy. Tmavé oči, tajemné oči. Okouzly ho.